

HANA LOBKOWICZOVÁ (roz. NOVÁKOVÁ)

**zpracovaly: Lucie Berková, Veronika Břeská, Mirjam Kombercová,
Sofie Muhammadová**

pod vedením Mgr. Jany Motyčkové

FZŠ A MŠ BARRANDOV II., V REMÍZKU, Praha 5

Paní Lobkowiczová se narodila 17. ledna 1928 v Praze. Babička s dědečkem žili v Chorvatsku.

„Děda se v Chorvatsku stal správcem zámku (v Čechách vystudoval lesnictví) a tam byl až do 1. světové války. Otec se na studia vrátil do Čech, bydlel u příbuzných v Táboře, ale studoval v Praze. Z Prahy do Tábora chodil v noci pěšky (je to asi 90 km). Babička v Chorvatsku, tenkrát jako všechny ženy, nepracovala, ale byla úžasně aktivní. Pomáhala lidem v nemocnici, přestože nebyla doktorkou.“

Hana pochází ze šesti dětí a má dvojče Věru, se kterou sdílí všechny svoje problémy a trapasy. Věra je ilustrátorka a malířka, stejně jako její manžel, jenž je synovcem bratří Čapků. Věra ani její manžel nemohli po roce 1948 dostudovat.

Rodina bydlela v Praze v Braníku, kde její otec Bohumil Novák postavil v roce 1914 vilky (na jejich stavbu si vzal úvěr na 100 let, který do smrti splácela i jeho dcera narozená v roce 1918).

Před válkou jeli za babičkou a dědou do Chorvatska. Když se vraceli zpět, na hranicích je varovali: „nevracejte se sem a jedte pryč“. Měli tady ale rodinu, proto se vrátili.

Zažila represe v době Heydrichiády – gymnázium, které navštěvovala, bylo v Resslově ulici a v den útoku na ukryté parašutisty ji tam nepustili.

V době války museli pokaždé, když učitel přišel do třídy, hajlovat. Se sestrou Věrou předstíraly, že si zavazují tkaničky, aby hajlovat nemusely.

„My jsme měli profesora, který nás nutil. Stál na schodech. A když jsme tak nepozdravili, tak jsme teba dostali pětku.“

Sousedé měli v bytě pověšený hákový kříž, a tak se s nimi rodina Nováková přestala stýkat a málem je za to odsoudila.

„Načež po válce se zjistilo, že oni to tam měli schválně, protože dávali Američanům pořád zprávy co se tady děje.“

Vzpomínky má i na bombardování Prahy. V té době se učila na zahradě a očekávala shození letáků. Místo toho ale byly shozeny bomby.

„Seděla jsem na zahradě, najednou slyším, že letí... my jsme je pozorovali, jak hází letáky... a najednou jsem slyšela to bombardování...“

Měla strach o bratra, který bydlel na Pankráci.

„... v rádiu říkali, že na Pankráci vybombardovali nějakou ulici, tak jsem se sebrala a šla jsem tam pěšky. Cestou jsem viděla rozbombardované Emauzy, Tančící dům, kolem našeho gymnázia v Resslově ulici a další.“

Ke konci války byla svědkem týrání Němců a kolaborantů.

„To jsem jasně odsoudila, co dělali, protože například jednou jsme šli po Václaváku a tam visel jeden člověk na lampě pověšený. Tak jsme si s maminkou říkaly, jak se to může dít v civilizovaném světě. A přišel nějaký chlápek a řekl nám: „Budte zticha, nebo vás tam pověsíme taky!“ Nebo cestou z Braníka když jsme šly do města a na Karláku jsme viděly, jak tam upalují ženskou, která ležela na matraci. Potom jsem viděla vylámané kameny na silnici, aby se tam nedostali Němci. ... je ale třeba se na to dívat z obou stran, co dělali Němci za války Čechům.“

Se svým budoucím manželem Františkem Lobkowiczem se seznámila už na gymnáziu. Jezdili spolu do přírody, v té době byla také nadšenou skautkou (to jí zůstalo do dneška). Vdávala se po dokončení studia medicíny v 25 letech. Hanin muž byl později dva a půl roku u PTP.

Srpen 1968 je zastihl v Itálii u manželovy sestry, jejíž muž byl italský diplomat. Opět byli na hranicích varováni, aby se nevraceli zpět. Známi je pak přemluvili, aby u nich zůstali. Přesto se v prosinci téhož roku z rodinných důvodů rozhodli vrátit.

„Měli jsme tu spoustu příbuzných, kteří by to odskákali.“

V době „sametové revoluce“ v roce 1989 chodila demonstrovat. Věřila, že se musí něco stát a že je potřeba pro to něco udělat. V době před těmito listopadovými událostmi byla rodina dost sledována, přesto se disidenti scházeli u její sestry a jak Hana, tak její muž podepsali Chartu 77.

Paní Hana má celoživotní zálibu s tanci (miluje waltz) a také je stále aktivní skautkou.

